

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1863-11-27)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1863-11-27)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)*, Karl Schønbergs Forlag, s. 146. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-002-shoot-L0022522300020046.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Laub til Martensen
Viborg, 27. November 1863

Kjære Biskop Martensen! Strax efterat jeg havde modtaget Deres sidste Brev, som gav mig Meget at tænke paa, indtraf den store Begivenhed, hvorved Alles Tanker fik en ganske uventet Retning. Ja, hvor lidt tænke vi dog derover, selv naar vi mene, at vi daglig tænke derpaa, at det er hvert Menneske beskikket at døe, og hvad dette kan have at betyde! At Kongen skulde døe netop i det Øieblik, da Alt var færdigt til hans Underskrift, det maatte jo betyde Eet af To: enten at den nye Forfatning ikke skulde underskrives, eller at den nye Konge skulde gjøre det og saaledes strax betegne, hvad han vilde. Nu skulle vi troe, at det, som er skeet, er det, som skulde skee; og forsaavidt jeg forud turde have nogen Mening, er det denne. Jeg holder mig saa meget som muligt udenfor al Politik; jeg har altfor lidt fulgt med Rigsraadsforhandlingerne til at kunne kjende den nye Forfatning i dens Enkeltheder; men det har dog mere og mere maattet forekomme mig som en Nødvendighed, at der skeete en bestemt Adskillelse mellem Slesvig og de tydske Forbundslande, at der blev gjort en Ende paa dette utaaelige Forhold til Forbundet. Og det forekommer mig ogsaa, at alle ikke-tydske Magter nu ere tilbøielige til at give os Ret heri. Dette Kongens første Skridt vil vistnok faae alvorlige Følger; og saaledes s. 147 kan del skee, at Meget af det, hvormed vi ellers beskjæftigede os, maa træde stærkt i Baggrunden. Men det vil senere komme igjen, og Tiderne ville ikke kunne hindre os i af og til i venskabelige Breve at fortsætte Forhandlingen derom. Jeg kunde nok ønske, at den grundtvigianske Kamp, som havde begyndt at vække en saa levende og almindelig Interesse, maatte vedblive, medens den er igang. Sørgeligt er det, at Grundtvig selv ikke mere vil være med, og at han paa en saadan Maade trækker sig ud af Forhandlingen; det var dog fornemmelig ham, hvem De maatte ønske at forhandle med. — — Og vor nye Konge! hvilken Stilling mon han indtager til de kirkelige Spørgsmaal? Man har jo al Grund til at troe, at han for sit personlige Vedkommende ikke staaer udenfor; men deraf følger jo ikke, at han vil tage nogen personlig Deel i, hvad der hører til Kirkeregimentet. — —

Hvorledes gaaer det med Deres Ethik? — den maa vel ganske hvile; og vi maae jo ogsaa være Dem taknemmelige for, at De tager Deres Tid fra det, som De dog vel helst beskjæftigede Dem med, for at kunne skrive om det, som just nu er det Nærmeste og angaaer Alle. Men jeg kan dog ikke Andet end af og til med Veemod tænke paa dette Arbeide, som for mig har saa megen Betydning, og længes efter, at der igjen maa komme Ro til Sligt. — — — Og hermed Gud befalet, De selv, kjære Biskop Martensen, og Alt, hvad De har at gjøre. Tænk paa mig, ogsaa naar De ikke har Tid at skrive.

Af ganske Hjerte Deres O. Laub.